

[Ninn-Hansen.]

de, der har gjort det, er sluppet bedst fra det. Hvad så med de andre? De, der ikke har haft råd til at forudbetale, de, der har lyttet til finansministeren og forstået ham på den måde, at det ikke kunne betale sig at forudbetale skat, og de, der af andre grunde ikke ønskede det, hvad med dem? Er det helt rimeligt, at vi forlader denne overgangsordning uden at have set på, om de ikke bør have samme ret — men altså nu på et senere tidspunkt — til det halve års skattefradrag, som de andre lovligt har benyttet sig af, men som disse har afholdt sig fra at benytte sig af? Det er i hvert fald et af de spørgsmål, som vi bør drøfte i det kommende udvalg.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget, dem, der vedrører fradrag, der ophæves, er jo ikke mangfoldige, især ikke når man husker på hele den agitation, der fandt sted om, at nu skulle der ryddes op i fradragsjunglen. Det var jo især hr. Aksel Larsen, der var stifter, når det drejede sig om at trænge ind i denne jungle. Vi kan så spørge, når vi nu her ser forslagene, hvad der er blevet tilbage, hvor mange skalpe man har hentet. Man fik desværre hentet én, hvad vi beklager, nemlig kapitalbindingsordningerne. Vi håber dog, at der kan rådes bod på den skade, der her er sket, ved at genindføre ordningerne, endda på en bedre måde. Det forslag, venstre og de konservative har fremsat, peger jo herpå.

Vi ser altså ikke mange oprydninger i dette lovforslag. Ja, det er gået ud over doktordisputatserne, de må altså holde for. Det er altså det, der er kommet ud af agitationen. Det er vel ikke videnskaben, man styrker på denne måde, og der er vel egentlig ikke grund til at forringe vilkårene for dem, der vil gøre et videnskabeligt arbejde. Og når der tales om, at fradraget skal erstattes med en tilskudsordning, burde man da anstændigvis have angivet, hvori den skulle bestå, så man kunne sammenligne, om det nye var bedre end det, man ønsker at forlade.

Jeg husker også fra forhandlingerne i skatteudvalget de eksempler, der kunne nævnes på, at fradrag for befodringsudgifter kunne medføre kritisable ting. Der blev nævnt mange eksempler på det, men man har altså opretholdt det fradrag, ja, man

har ikke alene opretholdt det, man har ajourført det, og derom skal jeg ikke sige noget. Jeg vil kun tilføje, at når man nu ajourfører dette fradrag, ville der så ikke være lige så megen mening i at ajourføre fradraget for de hustruer, der er selverhvervende? Der er jo dog ikke sket en ajourføring af dette fradrag i 21 år. Vi foreslog for et år siden, at man skulle hæve de 2.000 kr. til 4.000 kr. Jeg er klar over, at hele spørgsmålet bliver ændret med kildeskatten, hvor jeg stadig håber at finansministeren sammen med os andre vil gå over til en fuldstændig særbeskatning efter en enhedsskala, men når man ajourfører det ene sted i denne overgangsordning, hvorfor så ikke også det andet sted?

Ligesom hr. Alfred Bøgh er også jeg i stand til at yde finansministeren al ros — det foregående, jeg har sagt, har vel ikke været rosende alt sammen — fordi han har opgivet det forslag, man fremkom med, da vi forhandlede skattereformen, om ophævelse af ligningslovens § 8 A om fradrag for gaver til sociale organisationer. Da det stod i regeringsudtalelsen i kildeskatteudvalgets betænkning, at spørgsmålet skulle tages op i det kommende forslag til ligningslov, og det ikke er blevet det, går jeg ud fra, at regeringen på det punkt helt igennem har lyttet til vore advarsler og vel også til de henvendelser, man har modtaget fra sociale og velgørende institutioner og organisationer. Det takker jeg for. Det glæder os selvfølgelig, at en argumentation kan hjælpe noget. Det håber vi da at den i det hele taget kan, når vi skal søge at gøre den såkaldte skattereform færdig, både dette andet trin og det tredje trin.

Jeg er ikke klar over — men det vil finansministeren måske sige noget om — på hvilket tidspunkt vi får mulighed for at drøfte det tredje trin, kildeskattens ikrafttræden. Ministeren gjorde en bemærkning om det ved fremsættelsen af forslag til udskrivningslov ved at sige ganske klart, at kildeskatten skulle træde i kraft den 1. januar 1969. Skal det forstås på den måde, at der nu er truffet en endelig beslutning? I hvert fald er det rigtigt, at befolkningen og skatteyderne må have krav på at vide, inden vi går ind i 1968, om det næstfølgende år skal være det år, hvor kildeskatten træder i kraft. Vi har imidlertid